

Kotlje. Dne 8. maja se je vršil v osnovni šoli v Kotljah zaključek osnovnega samaritanskega tečaja, kateri je trajal od 15. novembra 1931 do 7. februarja 1932 ob prav dobri udeležbi od strani domačinov. Sklepu je prisostvoval poleg tečajnikov tudi del ostalega občinstva. Oblast je zastopal sreski načelnik g. dr. Hacin iz Prevalj, krajevni odbor Rdečega križa v Guštanju pa njega predsednik, tajnik, trije odborniki in ena odbornica. Po pozdravu g. župana Petriča je povzel besedo vodja in predavatelj tečaja zdravnik g. dr. Boštjan Errath. Govoril je o pomenu in važnosti samaritanstva, o organizaciji Rdečega križa, in o nalogah dobrega samaritana. Zahvalil se je občinstvu za veliko zanimanje in krajevnim faktorjem za intenzivno sodelovanje. Sreski načelnik g. dr. Hacin je čestital krajevnemu odboru Rdečega križa v Guštanju, pod čigar okriljem se je vršil tečaj, k lepim uspehom, ki se vrstijo drug za drugim. Vzodbujal je k nadaljnjemu požitvalnemu delu, narzoe pa je pozival, da se strnejo okrog te prekorniste organizacije in delujejo v duhu njenih pravil. Nato je govoril šolski upravitelj g. Adolf Sokol v imenu tečajnikov in krajevnega tečajnega odbora za Kotlje. Da je tečaj v splošno zadovoljnost uspel, je pripisovati lepi vzajemnosti in složnemu delu lokalnih faktorjev in tečajnikov ter tečajnic, predvsem pa požitvalnosti g. dr. Erratha. Vse priznanje gre tudi g. Rajku Kotniku, ki je tečaj zelo podprl in se mnogo trudil za čim lepši uspeh. Konečno je poklonila poštarica gđe. Elica Krakerjeva v poetičnih besedah g. dr. Errathu krasen šepet svežih klinčkov in vrtnic v znak priznanja in hvaležnosti, nakar so se izvršila razdelitev samarijanskih listin 23 tečajnikom.

Otiški vrh pri Dravogradu. V noči zadnjega aprila na prvi maj smo šentpeterski fantje razsvetlili celo župnijo in daleč na Koroško in Štajersko s posebnim ognjem. Na vrhu pohorskega grebena, visokega okoli 700 metrov, smo napravili velik kres, da naznanja prvi maj. Spuščali smo rakete in streljali s topi, da je kar grmelo tja pod Urško goro; postavili

smo malaj in fantje so nas razveselili s svojo godbo. — Žalostno so zapeli zvonovi sv. Petra in podružnične cerkve sv. Ožbalta ter naznanjali, da je dne 30. aprila umrl g. Mihael Gnamuš, po dom. Hribernik, v prezgodnji starosti 62 let. Mož je bil dalje časa cerkveni ključar pri podružni cerkvi sv. Ožbalta. Z veliko žalostjo in s potrim srcem smo ga dne 2. maja položili v hladni grob. Bog mu daj večni mir in pokoj! Domačim iskreno sožalje! — Morda bi si kdo mislil, da nas nič ne obiščejo vlomilci, pa je ravno narobe. Ponoči od 2. na 3. maja so neznani vlomilci vdrli v klet g. Antona Navenšek in mu odnesli okoli 40 kg slanine. Ko so izvršili svojo drzno nalogo, so izginili neznano kam. Že drugi dan so bili obveščeni orožniki o tem vladu, do zdaj pa se jim še ni posrečilo izslediti vlomilcev.

Brasternica pri Kamačci. Ravno zdaj pridi k nam, ki ljubiš lepoto kraja in krasoto lepo obdelanih njiv in dobro oskrbljenih vinogradov. Predvsem pa boš rad gledal naše mnogoštevne sadonosnike v najbujnejšem cvetju, iz katerih se svetlikajo naše hiše kakor lepo okrašeni majniški oltarji. Videti bi tudi, kako radi se zbiramo večer za večerom pri naši vaški kapeli, da častimo majniško Kraljico ter prosimo obilnega blagoslova božjega.

Sv. Barbara v Slov. goricah. Tukajšnje prostovoljno gasilno društvo priredi v nedeljo, dne 12. junija tega leta veliko tombolo pri g. Kirbišu ob priliki župnega sestanka.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Pri vdovi Magdaleni Ješovnik v Bračkovci je služil za hlapca Jožef Belci. Domači sin Janez Ješovnik je živel s hlapcem v prepiru, ker je imel Belci pri materi glavno besedo. V kregu je navlil hlapec na večer na domačega sina z motiko, ta je stekel po puško in ustrelil v razjarjenosti Belcia. Janez se je sam javil orožnikom, ki so ga predali v zapore okrajnega sodišča pri Sv. Lenartu.

Sv. Ana v Slov. goricah. V lepem številu smo spremljali v nedeljo, 1. maja, k zadnjemu počitku daleč naokrog znanega in spoštovanega moža Antona Droz, posestnika iz Zic. Rajni je bil vzor moža v verskem in narodnem oziru. Bil je marljiv in skrben ter si je veliko prizadeval pripraviti sebi in svojim lepo bodočnost. Rad je zahajal v cerkev in k svetim zakramentom, ni ga zadrževala huda zima ne

blato, da ne bi v nedeljo in praznik spolnil svoje krščanske dolžnosti. Vso zimo je bolehal na vodeniki, katere mu je povzročala hude bolečine. Pa vse je voljno prenašal; pokrepčan s svetimi zakramenti je kot sedemdesetletni starček dne 28. aprila mirno v Gospodu zaspal. Da je bil čistan in priljubljen, je pokazal njegov pogreb. Kot dolgoletnemu naročniku »Slov. gospodarja« želimo njegovi duši večni mir in pokoj, njegovi ženi, sinu in hčeram pa naše sožalje.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. V sredo pred Križevim je bila ob veliki udeležbi pokopana Marija Mlakar, rojena Jurič, vdova uglednega kmeta Antona in svakinja že rajnega slovitega našega vojaka č. g. dekana dr. Ivana Mlakarja. Bog daj blagi ženi večni mir! Na sedmini so žalujoči zbrali za novo bogoslovje 110 Din. Bog plačaj vsem darovalcem! — V nedeljo, dne 8. maja je opoldne prihrula nevihta s točo, ki se je četrt ure gosto sipala. Naj bi nam bilo odslej z njo prizaneseno!

Slov. Bistrica. Dne 6. maja je bil tukaj pokopan g. Jožef Pichler, inšpektor davčne uprave v Slov. Bistrici, ki je dopolnil 56. leto. Velika udeležba pri pogrebu je pričala, kako je bil rajni spoštovan pri meščanih in v okolici. Pogreba se je udeležilo mnogo uradništva iz Slov. Bistrice, Maribora, Konjice, celo iz Avstrije, kakor tudi požarna bramba. Zibelka je rajnemu tekla v Ločiču, župnija Sv. Urban pri Ptuj, kjer sedaj gospodari njegova sestra Marija. Po dovršenih študijah se je posvetil službi, katero je vršil 36 let. Pred dvema leti je bil odlikovan z visokim odlikovanjem ter obenem imenovan za inšpektorja davčne uprave. Blagi duši svetila večna luč. Žalujoči soprog, sestra in sorodnikom naše iskreno sožalje!

Ormož. V ponedeljek, dne 9. maja je bila občinska seja. Zaradi spremembe trošarinskega zakona se v občinski proračun postavljena proračunska kvota ne bo dosegla. Sklene se iskat sporazum z gostilničarji za pavšaliranje na odpadajoče trošarine. Od tujcev in letoviščarjev se sklone pobirati Din 1.— davka od osebe, dneva in postelje. Glede uvedbe motornih vlakov Murska Sobota-Pragersko se sklone stopiti v stik s ptujskim mestnim načelstvom glede višine na mesto Ormož odpadajočega prispevka, nakar šele bo mestni odbor v tej zadevi končno javno sklepal. O predlogu občinskega od-

utrdila ozemlje ob hrvatsko-turški meji in ga zasedla z vojaštvom. Obmejne gradove in mesta so obdali z jarki ter močnim obzidjem in nastanili po trdnjavah večje ter manjše vojaške oddelke. Na ta način je bila s časom organizirana vedno pripravljena Vojna krajina.

Vojaško silo v Vojni krajini je ojačila vlada z naselitvijo uskokov ali prebegov. Bili so to iz turškega jarma pobegli Bosanci, ki so se naseljevali po Dalmaciji in Hrvatski. Uskokom je dala avstrijska vlada zemljo in jih oprostila desetine in tlake. Morali so biti stalno pripravljeni, da odbijajo turške napade. Imeli so lastne kneze, le njihovi najvišji poveljniki so bili tujci.

Leta 1579. so zgradili močno protiturško trdnjavo Karlovec. Tedaj so določili, da naj prebiva eden od v Vojni krajini poveljujočih generalov v Karlovcu z oblastjo od morja do Save, drugi general se naj zadržuje v trdnjavi Varaždin in naj bo poveljnik od Save do Drave. Prva Vojna krajina se je imenovala »hrvatska«, druga pa »slavonska«. Uskoke so nazivali graničarje. Vrhovno poveljstvo za celo Vojno krajino ali granico je tvo-

rilo notranjeavstrijsko dvorsko vojno svetovilstvo v Gradcu.

Rane, katere je bila usekala kuga krajem ob Sotli in Bistrici na življenju ter imetju, je zacelil čas primeroma hitro. Kužnemu letu so sledile obilne letine. Kmet si je opomogel glede ureditve posesti in razmnožitve živega blaga. Pričelo je zopet živahno trgovanje z živino med Štajerci in Hrvati. Na velikih sejmih so znali Zagorci toliko povedati, kaj da mora prestat prebivalstvo niže Zagreba in posebno še po Slavoniji od turških vojsk. Mnogo so ljudje govorili o strašnih posetih Turkov po raznih krajih ob Muri v Slov. goricah. Spodnji slovenski kraji so imeli dolgo časa mir pred Turki. Splošno je bilo utrjeno med narodom mnenje, da je oplašila Turčina kuga in ga ne bo tako hitro v goste. Mirna leta so pomogla obsotelskim revežem na noge, da so imeli vsakdanjega kruha, polič vina in ob svetkih še tudi kaj mesenega za priboljšek.

(Dalje sledi.)

dana prometu železniška zveza v Italiji: Florencija—Bologna. Nova proga vodi v čisto ravni črti tudi skozi gorovje. Da so pa dosegli ravno smer, so morali zgraditi veliko mostov ter podzemeljskih rovov, kar nikakor ni bila lahka naloga za inženere in delavce. Na dolžino 82.940 m so morali zgraditi 250 umetnih zgradb. Na daljavo 50 km je 31 predorov, 38 mostov in 189 prehodov. Na tej progi je na celem svetu najdaljši predor v dolžini 18.510 metrov. Simplon tunel je sicer dolg 19.700 m, a je zgrajen v dveh rovih, šentgotharški predor je dolg 14.900 m, in predor Mont Cenis pa 13.636 m.

bornika J. Krivca, da se odpokliče iz upravnega odbora mestne hranilnice iz občinskega odbora izločenega odbornika M. Masten, se razvije živahna debata, v katero posežejo odborniki: Grivec, Vrhovčak, Rajh in Rojs. Končno da župan I. Veselič na glasovanje predlog o odpoklicu hranilničnega odbornika Mastena, ki je bil z večino sprejet. Proti je glasovalo pet občinskih odbornikov in en svetovalec.

Polenšak pri Ptuj. Osem mogočnih kresov je zaplapolalo po hribih naše male župnije, zvečer dne 11. maja. Pa tudi po hribih sosednih župnij so žareli lepi kresovi, ki so jih zalagala hvaležna srca slovenskih kmetov. Mi Polenšani se šestdesetletnice dr. Korošca temrajše spominjamo, ker se ga še mnogo živčih starejših Polenšanov dobro spominja kot veselga in mladega ceremonierja leta 1894 na primiciji blagopokojnega, letos januarja umrlega našega rojaka šentlepartskega dekana Jožefa Janžekoviča. Potom »Slov. gospodarja« dr. Korošcu ključemo: Bog Vas živi in ohrani še dolgo let!

Strežaci pri Polenškaku. V noči pred Krizevim je ogenj upregel gospodarska poslopja posestniku Jožefu Sok. Ker je ogenj nastal zvečer ob 10. uri, je bilo mogoče rešiti živino in vse orodje v polnem obsegu. Na srečo tudi ni bilo velja. Poslopje, ki je bilo leseno in s slamo krito, je zgorelo do tal. Da pa se ogenj ni razširil na sosedna poslopja, se je zahvaliti domačin in sosedom, ki so marljivo in požrtvovalno gasili. Kako je ogenj nastal, se še ne ve. Na srečo je bil pogorelec zavarovan in je škoda deloma krita.

Razbor pri Slovenjgradcu. Smrtna kosa kosi kakor kosec travo. Pri nas je pobrala v cvetu mladosti devetletnega dečka Maksimilijana, sina Franca in Marije Kotnik, po domače Vermačnikovega. Omenjenim staršem sta že poprej umrla dva fantka. Pogreb se je vršil v soboto, dne 30. aprila s slovesnostjo in ob obilni udeležbi župljanov in šolske mladine z g. upraviteljem. Dragi Maks!, uživaj veselje z bratoma v domovini miru! Na sedmini se je nabralo za novo bogoslovje v Mariboru 100 Din. Vsem darovalcem iskrena hvala. Staršem in sorodnikom naše sožalje!

Podgorje. Knez Jožef, po domače Spodnji Kotnik, v Razboru se je spomnil, da si bo treba poiskati gospodinjo. Res jo je našel, pa menda ne slučajno. Potrkal je pri Hovniku in prošil mater za Katico, Hovnikova mati so dejali: »Tako, tako! Hm, naj pa bo!« Misli pa si je: škoda za njo, ker je dobra in pridna, a tudi tam ji ne bo ničesar manjkalo, saj pride med same »kneze«. Pa je bilo dejano! V sredo, dne 27. aprila sta si ženin in nevesta v prijazni cerkvi sv. Duha pod Uršijo goro podala roke. Najlepše darilo sta prejela od Marijinih družbenk, ki so pristopile k mizi Gospodovi ter darovale sveto obhajilo za oba, ker je bila nevesta zvesta članica Marijine družbe. Da gostje ne obnemorejo na dolgi poti v Razbor, so se na nevestinem domu pokrepčali in nato odšli na ženinov dom. Tam so bili res po knežje pogoščeni. S petjem in šaljevimi prikori so se pozabavali, tako da godci niso imeli dosti opravka. Je pač kriza in brezposelnost! Tudi je zelo nerodno, če se zasue »obilni« človek, ker se v vrtincu težko ustavi. Nabrali so za bogoslovje 120 in za plašč pri sv. Duhu 200 Din, kar jim naj Bog tisočkrat povrne. Novemu paru pa naj izpolni, kar si sama želita!

Sv. Frančišek v Sav. dolini. Neizprosna smrt je pokosila v najlepši moski dobi marljivega gospodarja Antona Zagožen. Rodom iz ugledne Zagoženove hiše v Šmartnem ob Dreti, se je pokojni pred osmimi leti priženil na Mazejevo

kmetijo v Okonino. Vsi vaščani so ga radi imeli, ker je vsakemu, če je bilo le mogoče, pomagal v potrebi. Toda lotila se ga je težka neozdravljiva bolezen. Iskal je zdravja celo v bolnišnici v Zagrebu, a Bog je v svoji neskončni previdnosti ukrenil drugače ter ga poklical v boljše življenje. Na zadnji poti k večnemu počitku v nedeljo, dne 8. maja, ga je spremlilo mnogo ljudi, kakor tudi četa uniformiranih gasilcev z osmimi zastavami. Pevski zbor iz Šmartna ob Dreti mu je pod vodstvom tamkajšnjega organista M. Ugovška zapel tri ganljive nagrobnice. Počivaj v miru! — V Savi blizu Brežice je utonil, padel je s splava, posestnik Anton Pogačar iz Okonine, rodom iz Spitaliča na Kranjskem. — Pri naših ženinih in nevestah še menda ni krize, saj je bilo v naši cerkvi od Velike noči sem oklicanih že sedem parov. Da bi jim sladki zakonski jarem pač nikdar ne bil pretežak! To pa jim ne bo, ako ga bodo pridno mazali s potrpežljivostjo! Za nedeljo, dne 29. maja pripravlja Prosvetno društvo skromno proslavo z govorom, petjem, deklamacijami ter pomenljivo igro »Za srečo« na čast našim dobrim mamicam. Vstopnina bo prav malenkostna, zato ne bo nobenemu žal, kdor bo prišel pogledat!

Sv. Fajč pri Preboldu. Po kratki, zelo mučni bolezni je v soboto, dne 23. aprila, v Gospodu zaspala Antonija Brežnik v starosti 73 let. Bila je velika dobrotnica ubogih. Njen pogreb se je vršil ob veliki udeležbi, za kar bodi vsem izrečena srčna zahvala. Naj blaga rajna v miru počiva! Ostalim naše sožalje!

Potok pri Kokarjih. Težko je vzela slovo od nas starka zima. Postila je za seboj bolezen. Marsikje vidiš bolnika, kako se ogreva na solcu. Delo na polju je živahno, kmetje urno stopajo za plugom, veselje se, da bo jesen prinesla bogat pridelek. Kriza, ta neusmiljena kriza, tlači tudi nas; zasluzka ni, brezposelnih pa vedno več. — Turobno so zapeli zvonovi, ko je kruta smrt 30. aprila vzela Francelj Ančki, posestnici v Potoku, njeno mater Ano Kranjc, po domače Florjanko iz Kokarj. Bila je dobra krščanska žena in mati ubogih. Pokojnici večni mir in pokoj, ostalim pa naše sožalje!

Stopnik — Vransko. Tu je umrl Jožef Platin, prevzičkar, v visoki starosti 82 let. Nadalje je še umrl po dolgi in mučni bolezni Jožef Rezar, po dom. Kveder, dobro znani gospodar. Bil je blaga duša in dober pevec ugledne rodbine Krašovčeve v Prekopi. Umrla je tudi dobro znana in spoštovana gospodinja, žena uglednega gospodarja in cerkvenega ključarja v Stopniku, Marija Karo, rojena Brjanc. V njeni hudi in dolgi bolezni ni nikdar tarnala, v zupanju na božjo milost je večkrat prejela sveče zakramente za umirajoče, kar jej je bilo v veliko tolažbo. Da je bila rajna res priljubljena, je pokazal obilen obisk pri njenem mrtvaškem odru in lepa udeležba pri pogrebu. Počivaj v miru!

St. Janž na Vinski gori. Tukajšnja osnovna šola priredi igro »Čudežne gosli« s petjem v dneh 22. in 29. maja tega leta. Ves čisti dobiček je namenjen za nabavo živil družinam, ki jih je zadela strašna toča dne 1. julija 1931. Pridite k prireditvi v obilnem številu, da vsaj

Pri pokvarjenem želodcu, plinih v črevesu, slabem okusu v ustih, čelnem glavobolu, mrzlici, zapekl, bljuvanju ali driski, učinkuje že kozarec naravne »Franz Josefove« grenčice sigurno, naglo in prijetno. Znameniti zdravnik za želodec izpričujejo, da se izkaže uporaba »Franz Josefove« vode kot prava blagodat za po jedi in pijači preobložena prebavila. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in specerijskih trgovinah.

nekoliko olajšamo budo najrevnejšim izmed revnih. V današnjih težkih časih je potrebno, da izkazujemo dejansko ljubezen do bližnjega. Danes so velikega pomena besede Simona Gregorčiča: Odpri roke, odpri srce, otiraj bratovske solze!

Sv. Jurij ob Tabornu. V zdravilišču v Topolšici je preminula po dolgotrajni bolezni komaj 18 letna gdena Minka Drolic, nečakinja vseučilišnega profesorja g. dr. Lukmana in je bila pokopana 7. maja v Šoštanju. Blagi Minki svetila večna luč, preostlim naše sožalje!

Konjice. G. urednik! Vi ste gotovo že glišali o tem, da se po nekaterih krajih včasih postavljajo pred hišo slamnati mčlje. Kaj ti pomenijo, nam je dobro znano in zato Vas o tem ne vprašamo. Pri nas pa so bili po zimi postavljeni pred neko hišo slamnati mčlje z napisom »atentatorji«. Ali veste, kaj to pomenja? Če ne veste, pridite k nam, da se porazgovorimo. Ne bo šlo brez šale in zabave, saj imamo Konjičani dobro kapljico na razpolago ter a njo radi postrežemo.

Konjice. Nekaj o našem »žegnanju«, katerega smo obhajali na Jurjevo nedeljo. Imeli smo seveda slovesno pridigo, za katero se moramo zahvaliti zreškemu g. župniku Bezjaku, ki nam je naslikal viteza sv. Jurija, kateri naj bo vzor vsem konjiškim župljanom po svoji odločnosti in neustrašenosti. Nato je bila slovesna sveta maša s štirimi duhovniki, kakor se priprosto izražajo naši dobri Pohorci. Pa pomislite, gospod urednik! Vse to ni bilo nič slovesnega po mnenju mariborskega »Večernika«. Glavno, kar bi bilo po »Večernikovem« mnenju višek slavnosti, je letos odpadlo, in to je streljanje. Saj veste, kriza je, pa smo to opustili. Prej smo vedno pobirali za streljanje po župniji, toda letos ljudi nismo hoteli nadlegovati, ker vemo, da ni denarja. Tega pa tudi dozdej nismo vedeli, da bi »Večernikov« dopisnik tako rad prispeval za smodnik. Do zdaj namreč njegove radodarnosti še nismo poznali. Toda, če dočkamo drugo leto sv. Jurija! To bo pokalo njemu na čast! »Večernikov« dopisnik bo gotovo prihranil za letos namenjeni dar za smodnik in pridejal še novega, potem pa se bo streljalo, da se bo Konjiška gora tresla in da bodo onstran v Spitaliču mislili, da je v Konjicah izbruhnil vulkan, ali pa se je izvršil zopet kakšen »atentat«. O poteku te slovesnosti bi se ne potovali toliko za prikrajsano čast sv. Jurija, če bi v Konjicah ne bilo gospoda arhidijakona Tovornika. Ampak g. arhidijakon hoče prikriti pravice samega fa. tega patrona sv. Jurija! Pomislite, gospod urednik, to niso malenkosti! In nihče se ni dozdej našel, ki bi to preprečil in sv. Juriju branil njegove pravice. Edino »Večernikov« dopisnik mu je priskočil na pomoč. Sv. Jurij pa te pomoči nikakor ne potrebuje, ker dobro ve, da se g. arhidijakon pod njegovim varstvom neustrašeno hori zoper konfiškega zmaja in zoper gadjo zalego, kakor bi rekel sv. Janez Krstnik »Večernikov« dopisnik bi svojo vmeno za sv. Jurija boljše dokazal, ako bi sv. Jurija v cerkvi počastil, pa na dan »žegnanja« niti cerkve ni videl od znoiraj, ker je čakal, da bi ga zbudilo streljanje topičev. Za njega bi najbrž trebalo vsako nedeljo streljati, pa še bi službo božjo prespal. Morda tudi njegovim živcem ne prija pridige kakor tista, v kateri je bilo rečeno, da pekel in nebesa niso plod domišljije, kakor bi radi nekateri ljudje. Spričo tega nam opomin, ki ga nam daje podoba našega farnega patrona, ne sme nikdar izginiti iz vidika, da se namreč moramo odločno in vztrajno vojskovati zoper zmaja.

Šmarje pri Jelšah. Velika gorečnost naših dušnih pastirjev nam je na Florjanovo proti vsemu pričakovanju poleg prošnje procesije

K Sv. Tomažu pripravila še že čez šestdeset let običajno procesijo od Pristavniške kapele do župnijske cerkve. To poročamo še kot posebno zahvalo naših ognjegascv, ki so posebno sedaj po Veliki noči precej zaposleni. Poročali smo že, da je pred tremi tedni pri pos. Krušiču nad Šmarjem vse pogorelo. Danes pa javljamo žalostno vest, da je dne 6. maja ob pol 6. uri zvečer zopet gorelo, in sicer pri posestniku Albertu Skrvnicki, Preloge št. 2. Pridni šmarski in mestinjski gasilci so bili kmalu po izbruhu požara na mestu in so zabranili, da ni pogorela cela lepa vas Preloge. — Na vseh večjih hripih naše velike župnije so se na predvečer dr. Koroščeve šestdesetletnice pojavili mogočni kresovi, ki so nas živo spominjali našega velikega navdušenja ob otvoritvi Katoliškega doma 1925 leta, ko smo od Sv. Roka našli nad sto velikih kresov. — Petdesetletnico šmarskih šmarnic izredno lepo obhajamo pred krasno ocvetljenim velikim oltarjem s posebno lepimi nagovori in pa skupnim prepevanjem Marijinih skladb. — Motijo nam našo ljubo domačnost le samo nekateri domišljavci, ki svojo glavo nenavadno visoko nosijo in svoj jezik po nepotrebnem stegajo. Pa naj le pomislijo, da smo živeli, ko jih ni bilo, in še bomo, ko jih ne bo. — Umrli je v Dolu št. 20 vrla gospodinja Alojzija, spoštovana sosedinja in ljubljena žena našega zvestega prijatelja Novinca ter je bila v soboto, dne 7. maja ob veliki udeležbi ljudstva položena k zadnjemu počitku. — Tako je snežilo v torek pred Binkošti celi dan, da se je pod nenavadno težo zlomilo veliko vej in več slabotnih dreves. Slane pa — hvala Bogu — le ni bilo in imamo tedaj po krasno ocvetelih slivah in tepkah ter po sedaj cvetočih jablanah, ki niso lani rodile, veliko upanja na bogato jesen. Tudi vinska trta lepo odganja in se z veseljem ozira vinogradnik po mnogoštevilnih nasadih grozdja, ki mu obetajo lepo trgatve. O našem sadjarstvu sem obljubil zadnjič kaj več, pa iz strahu pred g. urednikom zopet odložim.

Sv. Jurij ob juž. žel. Kakor smo čitali v »Slovenec« z dne 15. maja tega leta, si je odbor naše Kmetijske podružnice prilastil pravico, postavljati delegate za glavno skupščino. Po pravilniku ima to pravico občni zbor. Ali velja mogoče za njo poseben pravilnik? Kaj neki poreče k takemu poslovanju glavni odbor? Člani smo odločno proti sklepu odbora, ki je sam določil delegata in je za nas obsojito neveljaven. Sklicati se mora čimprej izredni občni zbor, sicer bomo našo zahtevo na drug način dosegli.

Tekačevo tik Rogaske Slajine. Zdaj ko spet kliče nas venčani maj k Mariji v nadzemeljski raj so zvonovi zapeli v slovo tukajšnjemu posestniku Francu Čekcu. Nenadoma se je, od kapl zadet, brez slovesa od svoje družine ločil v večnost. Rajni Franc je bil prvi dan maja pri sveti maši, ko pa je drugi dan prišel iz vinograda okrog devete ure zjutraj, je izdihnil. Bil je naročnik in vesten čitatelj »Slov. gospodarja«. Velika množica ljudi ga je spremlila na božjo njivo. Vsem najlepša hvala! Ti pa, dragi Franc, odpocij si v odsvitu večne luči!

Kozje-Buč. Dne 1. maja tega leta je imela požarna bramba pri Sv. Filipu blagoslovitev motorne brizgalne. Te prireditve so se hoteli udeležiti tudi Kozjani ter so si najeli v ta namen dva avta. V radostnem razpoloženju so brželi preko Ključic skozi cvetoče vrtove buč-kih sadonosnikov, srkajoč v sebe prijetni vonj majniškega zraka. Toda sreča jim ni bila naklonjena. Avto zasebnika Moserja, katerega je šofirala neka gospa, je vozil sicer v zmernem tempu. Kljub temu se mu je zidovje preko pokla Buče približalo tako nepričakovano, da

se mu gospa, ki je sicer porabila vse svoje telesne moči in duševna sile, ni mogla več izogniti. Treščilo je vozilo z vso silo ob vogelni mostni kamen ter se tako poškodovalo, da je bilo nesposobno za nadaljnjo vožnjo. Takoj po tem dogodku se je pri kapeli posestnika Reberšaka zlomilo kolo nabito polnega tovarnega avtomobila, last izdelovalca brezalkoholnih pijač Alojzija Maček. Avto se je z vsemi izletniki prevrnil za ob cesti stoječe poslopje. Težje ranjeni so se radevolje poslužili priprostitih kmečkih vozil s konjsko vprego, katere pri današnjem modernem prometu že itak ne pride drugače več v poštev kakor pri kakšni slični nesreči. Lažje ranjeni so jo pa mahnali po najbližnje poti nazaj v Kozje.

Pišec. Pa smo tudi pri nas korenjaki. Saj smo kurili 11. maja kresove po vseh hripih okrog Pišec, da jih je bilo kar lepo gledati. Pa kaj še to? Tudi rakete so švigale v zrak, da je marsikateri očanec in mamico postal strah. Saj se je tudi našel nekdo, ki je vzkliknil ob poku rakete, da je luna padla z neba. In naš Janez se je ravnodušno nasmejal. Hm, pa to še ni vse! Še več novega je pri nas. Dobili smo te dni novega g. kaplana. Tam iz Ruš je prišel. Malo žalosten je bil, ko je prišel a mi Pišečani mu hočemo prav kmalu žalost pregnati, da se mu bo tudi pri nas tako obraz vsaj včasih raztegnil v veselem smehu kot se mu je baje v Rušah večkrat. No, malo slabo zgleda, a upamo, da mu bosta naš zrak in naša voda tudi dobro storila in ga prav kmalu vsaj zboljšala, če ne zredila. Ime mu je Franc Modrinjak. Toda ne smemo pozabiti povedati, da smo ga že komaj čakali, saj že dva meseca nismo imeli kaplana. Birno bomo še tudi letos imeli. To bo veselja za vse tiste, ki bodo šli k sv. birni. Morda bo kljub krizi smuknila še v žep kakoga Pišečana urica, po kateri se našim birmancem tako skomina. Saj ne zahtevajo zlate, ne srebrne, še železna in tudi niklasta bo dobra. Samo da dobro kaže in gre. No, nazadnje pa se še bo menda marsikateri moral zadovoljiti z uro iz lecta. Bog pomagaj! Ta srečni dan pa, ko se bodo ure delile pri nas, bo 30. junija tega leta. — Naše pokopališče je te dni dobilo svoj novi križ. Stari je že čisto razpadel, pa smo morali nekaj ukreniti, da rešimo čast našega pokopališča. In cerkev?! Tudi to se misli ob priliki birne djati v novo obleko. Upamo, da bo konkurenčni odbor rad in z razumevanjem svoje delo izvršil. Tako životarimo in preganjamo krizo, kjer jo pač moremo. Saj imamo tudi dobro kapljico, ki bi jo prav radi prodali, a je nikdo ne kupi. Zato pa ni čuda, če ga včasih sami malo bolj potegnemo, da nas potem glava boli. Je že tako!

Jurklošter. Pri tukajšnji podružni cerkvi sv. Trojice bo na kvaterno nedeljo, dne 22. maja slovesno cerkveno opravilo s procesijo okoli cerkve ob 10. uri. Tudi za telesno okrepčilo bo preskrbljeno. — Poročila se je 9. maja v Jurkloštru dobra mladenka Zakošek Franciška in Marijina družbenka z vrlim mladeničem Leskovšek Karlom iz Presečnega, župnija Dobje. Dekleta Marijine družbe so ji pod vodstvom nove prednice Špan Micike napravile lep sprejem pri kapeli sv. Janeza in jo spremlile v cerkev. Bog daj novoporočencema po Marijini priprošnji obilo sreče! — Tukajšnja Marijina družba bo za petletnico dobila novo zastavo, ki bo blagoslovljena na praznik sv. Rešnjega Telesa.

Prilep. Dne 9. maja je umrl v Prilepu, Vardarska banovina, finančni podnarednik Ivan Arlič, rodom iz Št. Janža na Viški gori. Več let je služil kot financer v Prekmurju. Pred

Cesa ne smemo,

ako hočemo, da se dobro počutimo!

Ne smemo uživati slabo prekuhanih jedi, ne smemo požirati slabo zgrizenih jedi, ne smemo prehitro in preveč jesti, ne smemo čutiti odvratnosti do jedi, ne smemo trpeti, da nam neprebavljena jed obtežuje želodec, ne smemo imeti želodčnih bolečin, gorečice in krčev, ne smemo čutiti vzdigavanja in dušljivosti, ampak je treba, da se brigamo za dobro prebavo in redno odvajanje, ker brez tega ni zadostne cirkulacije krvi in naravno tudi ne zdravja.

Ako smo s prebavo in delovanjem črevesja nezadovoljni, nam bodo pomagale Fellerjeve »Elsa«-pilule, 6 zavitekov Din 30.—, 12 zavitekov Din 50.— in Elsa švedske kapljice (2 steklenici Din 50.—) vse že z zavojnico in poštno vred pri lekarnarju **Eugen V. Feller, Elzatri 341**, Savska banovina.

Odobreno Minist. soc. pol. in nar. zdravja
Sp. br. 509 od 24. III. 1932.

štirim tedni je bil službeno premeščen v Prilep, kjer je mlad, star komaj 29 let, daleč od doma končal življenje. Za starše je to tem bolj hudi udarec, ker so zdaj izgubili že štiri sinove, dva v vojni, eden pa je umrl kot župnik na Dobrni.

Novejše.

Napad na japonskega ministrskega predsednika. Na binkoštno nedeljo je bil ustreljen v svoji delavni sobi japonski ministrski predsednik Cujoši Inukaj. Napad je izvršilo 11 napadalcev v častniški uniformi. Atentatorji pripadajo fašistični organizaciji »Črna zmaj«, ki je dalje časa zahtevala odstop vlade in vojaško diktaturo. Vsi napadalci so streljali in predsednik je poškodbam podlegel. Napadeno je bilo tudi z bombami stanovanje zunanjega ministra, čuvarja državnega pečata in glavni stan stranke, kateri je pripadal ministrski predsednik. Atentatorji so se predali policiji. — Inukajeva vlada je po napadu odstopila, a cesar je prosil ministre, naj ostanejo na svojih mestih, dokler ne bo sestavljena nova vlada.

Birmanih je bilo v mariborski stolnici na binkoštno nedeljo 1029 birmancev.

Smrt najstarejšega mariborskega gostilničarja. Na Koroški cesti 33 v Mariboru je zatisnil oči na binkoštno nedeljo zvečer po dolgem bolehanju obče znani in priljubljeni gostilničar in posestnik g. Anton Woch. Rodom je bil iz Brezna ob Dravi, a že dolgo let v Mariboru, kjer je krčmaril najprej ob Pristanu in zadnja desetletja pa v svoji lastni hiši na Koroški cesti in je bil starosta mariborskih gostilničarjev. Blagemu pokojniku svetila večna luč, preostalim naše sožalje!

Odlikovanje. V Št. Ilju v Slov. gorah je izročil na binkoštni ponedeljek g. jareninski dekan in kanonik tamošnjemu veleposetniku in trgovcu g. Ivanu Baumanu za velike zasluge za domačo župno cerkev papežovo odlikovanje »Za